

Arrest

nr. 337 418 van 9 december 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 14 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 27 april 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 31 mei 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtoun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent afkomstig uit het dorp Gandamak gelegen in het district Sherzad, provincie

Nangarhar. U woonde daar samen met uw ouders, uw twee zussen, uw broer, uw paternale oom, uw grootmoeder, uw vrouw en uw twee kinderen. Uw paternale oom werkte voor de overheid.

U verklaarde dat u uw paternale oom hielp om naar huis te komen als hij op verlof kwam. Dit deed u door hem veilig langs de controlepost te helpen aangezien u wist waar de controlepost van de taliban zich bevond. Op een nacht vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werden u en uw oom toch opgepakt door de taliban en werden jullie meegenomen naar Hashemkhel bij de stroom. De taliban vroegen u ook welke mensen uit uw dorp nog voor de overheid werkten, maar hiervan had u geen idee aangezien u enkel op de hoogte was van de job van uw oom. Hierop sloegen ze u en staken een mes in uw arm. Uw vader kwam hiervan op de hoogte en ging vervolgens de dag erna samen met de dorpsouderen naar de taliban. De dorpsouderen stelden zich borg en u werd vrijgelaten op voorwaarde dat u zich later opnieuw zou moeten melden bij hen aangezien u gestraft moest worden omdat u spioneerde en werkte voor de overheid. Uw vader vroeg of uw oom ook niet kon worden vrijgelaten, maar dit was niet mogelijk aangezien de leiders voor hem een beslissing moesten nemen over wat er met hem zou gebeuren. De dag erna belden de dorpsouderen uw vader met de boodschap dat u zich opnieuw moest melden bij de taliban voor uw straf. Uw vader had schrik dat u problemen zou krijgen en nam u die avond nog mee naar Nangarhar waar u nog een maand bij uw maternale oom verbleef alvorens te vluchten uit Afghanistan. Uw oom is tot op heden vermist.

Uit uw verklaringen blijkt dat u omstreeks de zomer van 2021 uit Afghanistan bent gevlucht. U reisde vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk naar België, waar u op 13 september 2021 toekwam. U diende op 14 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Na uw vertrek kwamen de taliban nog vijf keer naar u vragen. Ze doorzochten ook uw huis en spraken uw moeder en vrouw onderweg naar het ziekenhuis aan over waar u was. Ook de dorpsouderen informeerden nog naar u aangezien ze borg stonden voor u. Ongeveer 20 dagen voor uw persoonlijk onderhoud werd uw vader met geweren geslagen en gevraagd naar correcte informatie over u.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van de taskara van uw oom, een kopie van documenten met betrekking tot de tewerkstelling van uw oom, foto's van u en uw oom en foto's van uw huis na het bezoek van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde bij de registratie van uw verzoek bij DVZ dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was (zie: fiche NBMV). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 20 oktober 2021 werd geconcludeerd dat u 23,65 jaar was met een standaarddeviatie van 1,90 jaar. Bijgevolg oordeelde het CGVS dat er in uw hoofdte geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u al meerderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-Generaal dergelijke noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden door de taliban.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de asielaanvraag zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker bijgevolg correcte verklaringen verwachten in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. In het kader hiervan stelde het CGVS vast dat u nalaat een duidelijk zicht te geven op uw werkelijke leeftijd, een elementair onderdeel van uw identiteit. U gaf tijdens uw inschrijving bij de

Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 14 september 2021 aan dat u op dat ogenblik 17 jaar was. Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Algemeen Ziekenhuis Sint-Jan Brugge-Oostende AV, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan wat u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 20 oktober 2021 reeds een leeftijd had van ouder dan achttien jaar, waarbij 23,65 jaar met een standaarddeviatie van 1,90 jaar een goede schatting is. Een noemenswaardig verschil. U beweerde dat u zich minderjarig had verklaard omdat u op dat moment uw leeftijd zelf niet kende. Het is echter niet ernstig te noemen dat u zelf niet zou hebben beseft dat u wel degelijk meerderjarig was aangezien u al ongeveer 23 jaar was en u bovendien reeds gehuwd was en twee kinderen hebt (CGVS, p. 6-7). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u toe niet minderjarig te zijn geweest bij uw aanmelding en dat u op het moment van uw persoonlijk onderhoud dacht 22 of 23 jaar oud te zijn zoals aangegeven op uw taskara (CGVS, p. 4). Volgens uw taskara zou u 14 jaar zijn geweest in 1394 (in westerse kalender 2015-2016) wat overeenstemt met uw leeftijdsonderzoek. De vaststelling dat u de Belgische asieldiensten trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent geeft blijk van bedrieglijke intenties en ondergraaft uw algehele geloofwaardigheid.

Ten tweede slaagde u er niet in om de redenen waarom u Afghanistan ontvluchtte aannemelijk te maken. Zo wist u het CGVS niet te overtuigen van de waarheidsgetrouwheid van het vluchtrelaas dat u voor de Belgische asielinstanties vooropstelde.

Allereerst dient er vermeld te worden dat u een volledig ander vluchtrelaas vooropstelde bij uw aanmelding. Zo verklaarde u daar dat uw broer E. K. acht maanden voor uw aanmelding gedood werd door de taliban en ze u daarna vroegen om voor hen te werken of ze u zouden doden (fiche NBMV). Bij DVZ maakte u hier vervolgens helemaal geen melding meer van en somde u zelfs de broer E. K. niet meer op bij uw broers en zussen (verklaring DVZ, nr. 17; vragenlijst CGVS, nr. 5). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud vermeldde u hierover helemaal niks meer. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd zei u louter dit nooit gezegd te hebben (CGVS, p. 22). Dit is echter geen afdoende verklaring aangezien er bij uw aanmelding zowel bij uw broers en zussen de vermoorde broer E. K. stond als een vermelding hiervan bij uw motief voor immigratie naar België (fiche NBMV). Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven van bij het begin van de asielprocedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker die elementen die de onmiddellijke aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. U bent immers zelf verantwoordelijk voor het brengen van uw werkelijke asielmotieven. De vaststelling dat u wat dit betreft in gebreke bent gebleven en u sinds uw verklaring bij DVZ volledig nieuwe asielmotieven aanbrengt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze.

Verder legde u vage en inconsistente verklaringen af over de tewerkstelling van uw oom bij de voormalige overheid. U had namelijk geen idee over hoe lang uw oom al tewerkgesteld was bij de voormalige overheid (CGVS, p. 12). Daarentegen wist u wel dat hij de eerste twee à drie jaar van zijn loopbaan niet naar huis kwam en dat u hem na die periode hielp met de route naar huis (CGVS, p. 12). Toch wist u niet te zeggen hoe lang u uw oom hiermee al hielp (CGVS, p. 12). Ook had u amper kennis over de documenten met betrekking tot de tewerkstelling van uw oom. U kon alleen de bankkaarten benoemen, maar over de andere documenten wist u enkel te zeggen dat het ging over belangrijke 'werkdokumenten' en kon u desondanks nergens meer informatie geven over de inhoud van deze documenten (CGVS, p. 13-14). Er kan van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren naar de inhoud van de documenten die hij neerlegt ter staving van zijn verzoek. U bent hierin tekortgeschoten. Daarnaast had u ook geen idee over de inhoud van de job van uw oom. U had namelijk geen weet van zijn taken, de afdeling waarbinnen hij werkte, zijn gevolgde opleidingen, zijn uniform en emblemen, zijn werkplaats, de wapens die hij gebruikte, het bataljon waartoe hij behoorde, de rang die hij had, de naam van zijn baas en de naam van zijn collega's (CGVS, p. 15-16). Ook had u geen idee over de incidenten die hij meemaakte en hoe zijn dag op het werk eruitzag (CGVS, p. 15-16). Als verklaring hiervoor stelde u dat u er hem niet naar vroeg en hij ook geen tijd had om dit te bespreken met u (CGVS, p. 15). Dit is echter een vreemde verklaring aangezien u wel elk keer samen met uw oom naar huis kwam en hem graag vergezelde (CGVS, p. 19). Er kan in dit geval op zijn minst verwacht worden dat u op de hoogte was van meer informatie over zijn job als jullie deze tijd samen doorbrachten en ook u hiervoor een risico nam. Daarenboven stelde u dat de dorpelingen al sinds de start van uw oom zijn job hiervan op de hoogte waren en de taliban niet terwijl u daarvoor verklaarde dat de taliban openlijk rondliepen en dus aanwezig waren in uw dorp (CGVS, p. 8, 17). Het is in dit opzicht merkwaardig dat de taliban pas zoveel later wisten dat uw oom voor de overheid werkte. Ook verklaarde u eerst dat uw oom zijn documenten van zijn job nooit op zak had, maar u vermeldde daarna dat uw oom deze wel op zak had de avond van de arrestatie (CGVS, p. 4, 17). Het is vreemd dat uw oom dan net deze avond deze documenten wel meehad terwijl hij duidelijk wel op de hoogte was van de risico's door de voorzorgen die hij normaal wel nam. Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan de tewerkstelling van uw oom en dus evenmin aan uw vrees die hieruit voortvloeit.

Daarnaast wist u geen consistente verklaringen af te leggen over het tijdsverloop van uw asielrelaas. Zo verklaarde u te zijn opgepakt door de taliban, de dag erna vrij te zijn gelaten waarbij de dag daaropvolgend u telefonisch werd gecontacteerd door de dorpsouderen en nog een maand voor uw vertrek bij uw oom verbleef (CGVS, p. 12). Daarentegen zei u ook vier maanden voor uw vertrek te zijn opgepakt door de taliban wat totaal niet strookt met uw andere verklaringen over het tijdsverloop (CGVS, p. 12). Er zou hierdoor namelijk een tijdsverschil van ongeveer drie maanden zijn wat beschouwd kan worden als een groot verschil. Dergelijke inconsistentie plaatst dan ook verdere vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tot slot waren uw verklaringen omtrent de vrijlating door de taliban eerder vreemd. Zo zouden de taliban u de dag nadat ze u vrijlieten al meteen terug hebben opgeroepen om voor hun rechtbank te verschijnen om u de doodstraf te geven aangezien u samen met uw oom werd opgepakt (CGVS, p. 22). Het is weinig aannemelijk dat ze u in dit geval dan niet een dag langer gevangen hielden aangezien ze deze beslissing ook namen voor uw oom waarbij ze ook moesten wachten op een beslissing van de leider (CGVS, p. 10). Ook is het frappant dat ze u hiermee de kans boden om te vluchten. Dergelijke werkwijze van de taliban lijkt nergens op te slaan. Verder legde u ook dubieuze verklaringen af over hoe u zich moest melden om voor hun rechtbank te verschijnen. Zo vermeldde u dat u zich moest melden bij de moskee, maar daarnaast verklaarde u ook dat het kon zijn dat u thuis in het dorp moest wachten (CGVS, p. 22). Het is opmerkelijk dat u niet met zekerheid wist te zeggen hoe u zich moest melden. Deze onaannemelijkheden komen uw geloofwaardigheid bijgevolg niet ten goede.

Al deze elementen samen leiden dan ook tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de

zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid

Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat bijgevolg na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie.

Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om

internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u onvoldoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf onvoldoende concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. U haalde louter aan niet in Afghanistan te kunnen leven omwille van de gevechten, maar zoals hierboven besproken zijn er sinds de machtsovername geen dergelijke gevechten meer in uw regio (CGVS, p. 8-9). Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden (CGVS, p. 12-13). Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U haalde louter aan dat ze kunnen denken dat u ongelovige zaken hebt gedaan in Afghanistan, maar u zei zelf niks ongelovigs te hebben gedaan (CGVS, p. 13). U bracht dus geen informatie aan waaruit blijkt dat u als verwesterd zou gepercipieerd worden.

De door u neergelegde documenten, namelijk een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van de taskara van uw oom, een kopie van documenten met betrekking tot de tewerkstelling van uw oom, foto's van u en uw oom en foto's van uw huis na het bezoek van de taliban, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

Uw taskara, de taskara van uw vader en de taskara van uw oom tonen louter uw identiteit en de identiteit van uw vader en oom aan wat niet betwist wordt door het CGVS. De documenten met betrekking tot de tewerkstelling van uw oom worden in twijfel getrokken aangezien u deze niet kon koppelen aan geloofwaardige verklaringen over het profiel van uw oom. Ook had u amper informatie over de inhoud van de documenten die u hieromtrent voorlegde (CGVS, p. 13-14). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt daarenboven dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Het betreft alsook fotokopieën waarvan de authenticiteit niet te controleren is. Deze kunnen bovendien makkelijk door knip- en plakwerk gefabriceerd worden. De foto's van u en uw oom tonen louter dat u samen op de foto staat met deze persoon, maar bevestigen nergens uw band met de afgebeelde persoon en of deze persoon effectief de door u vooropgestelde job uitoefende. Tot slot kunnen de foto's van uw huis na het bezoek van de taliban geënceneerd zijn en kan er niet met zekerheid worden gesteld dat het effectief gaat over uw huis. Daarenboven schetste u geen plausibele context waarbinnen deze foto's zouden kunnen kaderen zodat er bijgevolg geen bewijswaarde kan aan worden toegeschreven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: "Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgend rapport toe: NANSEN Note, 3-21, *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* (oktober 2021).

Op 30 oktober 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”*, 4 november 2022;
2. EUAA, *“Afghanistan Security Situation”*, augustus 2022;
3. EASO, *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022;
4. EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023;
5. EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024;
6. EUAA, *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”*, augustus 2022;
7. EASO *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”*, augustus 2020;
8. EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022;
9. UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
11. EUAA *« COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments »*, 2 februari 2024;
12. EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, november 2024;
13. SEM, *“Focus Afghanistan -Return from abroad”*, februari 2025.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er is wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

6. Onderzoek van het beroep

6.1. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat hij zijn geboortedatum niet kende en dat dit de reden is waarom hij niet wist hoe oud hij was toen hij zich aanmeldde om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Hij wijst erop dat hij nooit bezwaar heeft geuit tegen de uitvoering of uitslag van zijn leeftijdtest. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat hij bedrieglijke intenties had aangezien hij zijn taskara heeft voorgelegd waarop zijn leeftijd wordt vermeld die overeenstemt met de leeftijdtest. Hij heeft ook aan het begin van het interview op het CGVS toegegeven dat hij niet minderjarig was.

Verzoeker herhaalt dat hij niet begrijpt waarom E.K. als zijn broer werd genoteerd tijdens zijn NBMV interview. Het interview is overigens zeer beknopt en vaak wordt er foutieve informatie genoteerd. Verzoeker is daarentegen consistent gebleven tijdens het gehoor op de DVZ en op het CGVS.

Met betrekking tot zijn oom benadrukt verzoeker dat hij ongeschoold is en geen tijdsinzichten heeft maar hij kon wel aangeven voor hoelang hij werkte of hoe hij zijn oom verplaatste. Verder benadrukt verzoeker dat zijn oom niets meedeelde over zijn werk om hem te beschermen. Verzoeker hielp zijn oom omdat hij niemand anders had. Bovendien genoot verzoeker van zijn gezelschap als familielid. Verzoeker had geen contact met de taliban en kan daarom niet antwoorden op de vraag waarom de taliban laattijdig op de hoogte waren van het werk van zijn oom voor de overheid. Verzoeker herhaalt ook dat zijn oom bijna nooit documenten meehad maar dat dit wél sporadisch gebeurde. Er is dus geen sprake van een ongelukkige timing.

Verzoeker meent dat er een vergissing is gebeurd, waar wordt gesteld dat hij vier maanden voor zijn vertrek werd ontvoerd door de taliban. Hij is een maand voor zijn vertrek ontvoerd en is vervolgens een maand bij zijn oom verbleven in Nagarhar alvorens dat hij uit Afghanistan vertrok.

Verzoeker betoogt dat het niet ernstig is om hem de nonchalante aanpak van de taliban te verwijten. Hij heeft immers geen controle over de gedragingen en handelingen van de taliban.

6.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoeker gaat uitgebreid in op de gewijzigde situatie in Afghanistan sedert de machtsovername en voert in essentie aan dat die alleen maar achteruit gegaan is. Hij benadrukt dat er geen enkele garantie is dat de taliban de mensenrechten respecteren en verwijt de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig tewerk te zijn gegaan en de desastreuze situatie in Afghanistan te relativiseren. Volgens hem kan hij onmogelijk terugkeren naar Afghanistan en er een menswaardig leven leiden. Hij vervolgt dat hij bijna twee jaar in België verblijft en volledig geïntegreerd en verwesterd is. Hij wijst op de situatie van terugkeerders die verwesterd zijn en haalt onder meer een rapport van Nansen aan waarin uiteengezet wordt dat er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over terugkeerders. Hij citeert uit het rapport EUAA Country Guidance

Afghanistan, van januari 2023 en andere rapporten. Verwijzend naar een rapport van Amnesty International meent hij een gevaar te lopen op vervolging door de taliban omwille van zijn verwestering. Hij benadrukt dat de veiligheidssituatie blijft verslechteren en dat de mensenrechten er systematisch geschonden worden. Hij verwijt de commissaris-generaal geen rekening te houden met de almaar groeiende dreiging van ISKP.

6.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat: verzoeker vreest vervolgd te worden door de taliban omwille van spionage en werken voor de overheid. Verzoekers oom is tot op heden vermist.

Verzoeker houdt voor dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

6.3.1. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker te erkennen als vluchteling en baseert hij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- dat verzoeker heeft nagelaten een duidelijk zicht te geven over zijn werkelijke leeftijd. Verzoeker verklaarde bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming minderjarig te zijn. Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS toe niet minderjarig te zijn op het moment van zijn VIB. De aangegeven leeftijd op verzoekers taskara stemt overigens overeen met de leeftijdsbepaling na het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd door het Algemeen Ziekenhuis Sint-Jan Brugge-Oostende AV;
- dat verzoeker een volledig ander vluchtrelaas vooropstelde bij zijn aanmelding (fiche NBMV) dan tijdens het gehoor op de DVZ en later op het CGVS;
- dat verzoeker vage en inconsistente verklaringen aflegde over de tewerkstelling van zijn oom bij de voormalige overheid;
- dat verzoeker geen consistente verklaringen kon afleggen over het tijdsverloop van zijn asielrelaas;
- dat verzoekers verklaringen omtrent de vrijlating door de taliban onaannemelijk zijn;
- dat de door verzoeker voorgelegde documenten de appreciatie van het relaas niet kunnen ombuigen.

6.3.2. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals infra blijkt, in gebreke blijft. In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich louter tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch laat hij in zijn geheel na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas te herstellen.

Waar verzoeker stelt dat hij nooit de intentie had om de CGVS te misleiden, zijn geboortedatum niet kent, nooit bezwaar had tegen de uitvoering of uitslag van zijn leeftijdtest, meer zelfs, tijdens het gehoor op het CVGS spontaan toegaf niet minderjarig te zijn bij zijn aanmelding, weerlegt hij niet de vaststelling dat verzoeker op 14 september 2021 tijdens zijn inschrijving bij de DVZ aangaf op dat ogenblik 17 jaar te zijn. De CGVS oordeelt bijgevolg op goede gronden dat verzoeker zich als minderjarige probeerde voor te doen, hetgeen zijn algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt.

De Raad stelt samen met de CGVS vast dat uit de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: fiche NBMV) ingevuld door het bureau MINTEH op 14 september 2021 blijkt dat verzoeker, op de vraag om welke reden hij naar België is gekomen, aangaf dat zijn broer E.K. acht maanden voor zijn aanmelding gedood werd door de taliban en dat de taliban hem daarna vroegen om ook voor hen te werken, zo niet zouden ze hem ook doden. Nadien, verklaarde verzoeker evenwel, zowel bij de DVZ als tijdens het

persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij de taliban vreest omdat ze hem verdenken van spionage en werken voor de overheid. Hij hielp zijn paternale oom de controleposten van de taliban te omzeilen bij het naar huis komen als hij op verlof was. Aldus stelt de CGVS op goede gronden vast dat verzoeker een volledig ander vluchtrelaas vooropstelde bij zijn aanmelding dan bij het latere gehoor op de DVZ en op het CGVS. Verzoeker verklaart thans in het verzoekschrift dat in de fiche NBMV foutieve informatie is genoteerd. Hij begrijpt niet waarom E.K. als zijn broer werd genoteerd tijdens zijn NBMV interview. De Raad merkt op dat het verzoeker vrij staat om aan te tonen dat zijn werkelijke gezegden niet overeenstemmen met hetgeen neergeschreven is in de fiche NBMV. Hij dient dit echter te doen aan de hand van concrete en pertinente gegevens en het volstaat geenszins om op algemene wijze te beweren dat er foutieve informatie werd genoteerd. Verzoeker slaagt er evenwel niet in dergelijke concrete en pertinente gegevens aan te voeren. Het loutere feit dat hij niet begrijpt waarom E.K. als zijn broer werd genoteerd verklaart geenszins dat hij tevens aangaf dat zijn broer werd gedood door de taliban, acht maanden voor zijn aanmelding. Dat in de fiche NBMV, een zekere E.K. als zijn broer werd genoteerd en later niet meer, acht de Raad geenszins voldoende om aan te nemen dat wat neergeschreven werd in de fiche met betrekking tot de reden waarom hij naar België is gekomen, niet zou overeenkomen met wat hij heeft verklaard. Verzoekers betoog biedt aldus geen verschoning voor de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen genoteerd door het bureau MINTEH in de fiche NBMV en zijn latere verklaringen op de DVZ en het CGVS m.b.t. de eigenlijke vluchtredenen. Verder brengt verzoeker evenmin concrete en pertinente elementen aan die ertoe zouden nopen om deze fiche NBMV buiten de beoordeling van zijn asielaanvraag te houden. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing worden bijgetreden door de Raad.

Vervolgens bekritiseert verzoeker volgende motieven in de bestreden beslissing:

"Verder legde u vage en inconsistente verklaringen af over de tewerkstelling van uw oom bij de voormalige overheid. U had namelijk geen idee over hoe lang uw oom al tewerkgesteld was bij de voormalige overheid (CGVS, p. 12). Daarentegen wist u wel dat hij de eerste twee à drie jaar van zijn loopbaan niet naar huis kwam en dat u hem na die periode hielp met de route naar huis (CGVS, p. 12). Toch wist u niet te zeggen hoe lang u uw oom hiermee al hielp (CGVS, p. 12). Ook had u amper kennis over de documenten met betrekking tot de tewerkstelling van uw oom. U kon alleen de bankkaarten benoemen, maar over de andere documenten wist u enkel te zeggen dat het ging over belangrijke 'werkdokumenten' en kon u desondanks nergens meer informatie geven over de inhoud van deze documenten (CGVS, p. 13-14). Er kan van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren naar de inhoud van de documenten die hij neerlegt ter staving van zijn verzoek. U bent hierin tekortgeschoten. Daarnaast had u ook geen idee over de inhoud van de job van uw oom. U had namelijk geen weet van zijn taken, de afdeling waarbinnen hij werkte, zijn gevolgde opleidingen, zijn uniform en emblemen, zijn werkplaats, de wapens die hij gebruikte, het bataljon waartoe hij behoorde, de rang die hij had, de naam van zijn baas en de naam van zijn collega's (CGVS, p. 15-16). Ook had u geen idee over de incidenten die hij meemaakte en hoe zijn dag op het werk eruitzag (CGVS, p. 15-16). Als verklaring hiervoor stelde u dat u er hem niet naar vroeg en hij ook geen tijd had om dit te bespreken met u (CGVS, p. 15). Dit is echter een vreemde verklaring aangezien u wel elk keer samen met uw oom naar huis kwam en hem graag vergezelde (CGVS, p. 19). Er kan in dit geval op zijn minst verwacht worden dat u op de hoogte was van meer informatie over zijn job als jullie deze tijd samen doorbrachten en ook u hiervoor een risico nam. Daarenboven stelde u dat de dorpelingen al sinds de start van uw oom zijn job hiervan op de hoogte waren en de taliban niet terwijl u daarvoor verklaarde dat de taliban openlijk rondliepen en dus aanwezig waren in uw dorp (CGVS, p. 8, 17). Het is in dit opzicht merkwaardig dat de taliban pas zoveel later wisten dat uw oom voor de overheid werkte. Ook verklaarde u eerst dat uw oom zijn documenten van zijn job nooit op zak had, maar u vermeldde daarna dat uw oom deze wel op zak had de avond van de arrestatie (CGVS, p. 4, 17). Het is vreemd dat uw oom dan net deze avond deze documenten wel meehad terwijl hij duidelijk wel op de hoogte was van de risico's door de voorzorgen die hij normaal wel nam. Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan de tewerkstelling van uw oom en dus evenmin aan uw vrees die hieruit voortvloeit."

De CGVS stelt op goede gronden vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van zijn oom en bijgevolg aan zijn vrees voor de taliban die hieruit voortvloeit aangezien verzoeker geen idee had over hoe lang zijn oom al tewerkgesteld was bij de voormalige overheid, niet wist hoe lang hij zijn oom hielp met de route naar huis, geen informatie had over de voorgelegde documenten in verband met de tewerkstelling van zijn oom, geen kennis had over de inhoud van de documenten, geen idee had over de inhoud van de job van zijn oom zoals diens taken, de afdeling waarbinnen zijn oom werkte, de gevolgde opleidingen, het uniform van zijn oom en de emblemen, de werkplaats, de wapens die zijn oom gebruikte, het bataljon waartoe hij behoorde, de rang die zijn oom had, de naam van zijn baas en van zijn collega's, de incidenten die zijn oom meemaakte of hoe zijn dag op het werk eruitzag. Dat verzoeker ongeschoold is en geen tijdsinzichten heeft, verantwoordt niet het totaal gebrek aan kennis over de tewerkstelling van zijn oom, te meer nu hij elke keer zijn oom ging halen om samen naar huis te lopen. Bovendien verklaarde verzoeker dat de dorpelingen van bij het begin op de hoogte waren van de job van zijn oom maar de taliban pas vele jaren later. De CGVS kan worden gevolgd waar hij dit merkwaardig acht aangezien de taliban openlijk rondliepen in het dorp en dus aanwezig waren in het dorp. In weerwil van verzoekers betoog in het

verzoekschrift verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat zijn oom de documenten nooit meenam (gehoorverslag CGVS, p. 4). Waar verzoeker verklaarde dat zijn oom, die eerst naar Jalalabad ging om zich daar om te kleden in gewone burgerkleding, de nacht dat ze werden aangehouden, wél zijn badges en kaarten op zak had (gehoorverslag CGVS, p. 17) kan de Raad de CGVS in zijn oordeel volgen dat dit op zijn minst vreemd is, aangezien zijn oom verder wel voorzorgen nam en wel degelijk op de hoogte was van de risico's.

Waar verzoeker stelt dat er een vergissing is gebeurd en hij niet vier maanden voor zijn vertrek werd ontvoerd door de taliban, doch één maand voor zijn vertrek, merkt de Raad op dat zelfs aangenomen dat het hier om een vergissing gaat, het geen determinerend motief betreft in de bestreden beslissing.

Door te stellen dat hij geen controle heeft over de gedragingen en handelingen van de taliban, verklaart hij niet de ongerijmde vrijlating van verzoeker om hem daags nadien terug op te roepen om voor hun rechtbank te verschijnen en hem de doodstraf te geven, te meer nu zijn oom niet werd vrijgelaten omdat hun leider de beslissing nog diende te nemen. Verzoeker doet verder ook geen afbreuk aan zijn dubieuze verklaringen over hoe hij zich moest melden voor hun rechtbank. Zo verklaarde verzoeker eerst dat hij zich moest melden bij de moskee maar dat het ook kon zijn dat hij thuis in het dorp diende te wachten (gehoorverslag CGVS, p. 22).

De Raad besluit dat verzoeker geen ernstig verweer aanvoert ter weerlegging van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. De terechte en pertinente motieven waarop de CGVS zich steunt om te besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas blijven dan ook onverminderd overeind.

Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoeker op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de CGVS bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

6.3.3. Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Verzoeker meent dat de machtsovername van de taliban een 'nieuw element' vormt in de context van een terugkeer. Ter terechtzitting benadrukt verzoekers advocaat dat verzoeker reeds vier jaar in België is.

6.3.4. In haar aanvullende nota van 30 oktober 2025 stelt de verwerende partij het volgende over het risico op vervolging omwille van 'gepercipieerde' verwestering.

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze

geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Uit het recente rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) "Focus Afghanistan. Return from abroad" van 14 februari 2025 blijkt dat er geen bewijzen zijn van arrestaties of mishandelingen door de taliban wanneer terugkeerders Afghanistan binnenkomen via de landsgrenzen of via de luchthaven (p. 35). De de facto-autoriteiten zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37). Op de luchthaven worden terugkeerders gescreend door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de de facto-regering, maar deze controles verschillen weinig van andere internationale luchthavens. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024 stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie "Islamitische Staat in de provincie Khorasan" (ISKP). Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36)."

Zoals in de aanvullende nota van de verwerende partij in de verf wordt gezet, zijn bepaalde individuele elementen, zoals de leeftijd van de betrokkene, de duur van zijn verblijf in het Westen, zijn gedragingen en profiel, van belang om het eventuele risico op vervolging te beoordelen. Zoals gebleken is uit de beoordeling van verzoekers asielrelaas, kan geen enkel geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas, met name dat hij wordt vervolgd door de taliban omwille van spionage en werken voor de overheid. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij zou behoren tot een risicogroep die in geval van terugkeer naar Afghanistan onder de negatieve aandacht zou komen van de taliban.

Verzoeker omschrijft zichzelf als een praktiserend moslim (gehoorverslag CGVS p. 6). Hij was, volgens het medisch onderzoek minstens 23 jaar toen hij in België aankwam. Verzoeker heeft aldus zijn vormende jaren

in Afghanistan doorgebracht. Ondertussen verblijft verzoeker een viertal jaar in België, maar deze duur weegt geenszins op tegen de duur van zijn verblijf in zijn land van herkomst. Verzoeker brengt geen (actuele) stukken bij die zijn 'verwestering' zou kunnen aantonen. Waar de advocaat van verzoeker ter terechtzitting erop wijst dat verzoeker reeds vier jaar in België is, merkt de Raad op dat uit zijn eventuele actieve deelname aan het maatschappelijke leven in België niet kan worden afgeleid dat zijn eventuele westerse gedragingen elders als normoverschrijding of als een uiting van een godsdienstige of politieke overtuiging zouden kunnen worden gepercipieerd. Het gegeven dat verzoeker alhier eventueel een socio-economisch leven heeft uitgebouwd, is uitermate lovenswaardig, maar houdt op zich niet in dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden van de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn familie, met name met zijn vader, zijn echtgenote en kinderen en met zijn maternale oom en neef in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 7). Verzoeker heeft zijn ganse jeugd in Afghanistan doorgebracht en uit niets blijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden van de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen, ondanks de rurale context waaruit hij beweert afkomstig te zijn. Hij toont immers niet aan dat hij een opvallend profiel zou hebben of uitgesproken 'westerse' kenmerken vertoont. Verzoeker kan op basis van zijn voorgehouden 'gepercipieerde' verwestering niet als vluchteling worden erkend.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt. Rechterlijke beslissingen hebben in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar hij verwijst, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

6.3.5. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet wordt aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6.3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.4.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.
§ 2. Ernstige schade bestaat uit :
a) doodstraf of executie; of,
b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

6.4.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.4.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zijn relaas, waarbij hij vervolging vreest omwille van de beroepsactiviteiten van zijn vader of omwille van 'gepercipieerde' verwestering, ongeloofwaardig werd bevonden. Zodoende kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

6.4.4. In zoverre verzoeker in zijn tweede middel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden aangestipt dat de terminologie uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, nagenoeg identiek is aan de bewoordingen van voormeld verdragsartikel. Bijgevolg dient deze vorm van 'ernstige schade' te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Slechts wanneer precaire socio-economische omstandigheden overwegend het resultaat zijn van opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

Verzoeker betoogt in zijn middel dat niet kan worden uitgesloten dat de de facto-talibanregering wel degelijk overwegend verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire situatie die als ernstige schade kan worden gekwalificeerd. Er dient dus te worden nagegaan of de huidige situatie voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van een actor of dat deze het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

In zijn aanvullende nota van 30 oktober 2025 stelt de commissaris-generaal hierover het volgende:

"(...)

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazare Sharif, and Herat City van augustus 2020, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2022, EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het

stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.”

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de huidige humanitaire crisissituatie in Afghanistan wel degelijk hoofdzakelijk veroorzaakt wordt door het optreden of het verzuim van de taliban.

6.4.5. Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als ‘ernstige schade’ kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.4.6. De Raad merkt hierbij op dat het begrip ‘ernstige schade’ uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C 465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C 901/19, pt. 25). Verzoeker toont niet aan dat hij, onder andere omwille van zijn hoedanigheid van terugkeerder, een verhoogd risico loopt om in een situatie van extreme armoede terecht te komen. Verzoeker is immers een valide jongeman die niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn vader de reis heeft georganiseerd en betaald (gehoorverslag CGVS p. 10). Verzoeker toont niet aan dat zijn familie onvermogen is en dat deze hem niet tijdelijk (materieel) zou kunnen ondersteunen in geval van terugkeer zodat hij niet in een situatie van extreme materiële deprivatie zou belanden.

6.4.7. Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In zijn aanvullende nota van 30 oktober 2025, waarin onder andere de EUAA Country Focus Afghanistan van december 2024 mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan het volgende:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsvername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLEED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsvername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsvername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar, waaruit verzoeker afkomstig is, actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, omdat het niveau van het aanwezige willekeurige geweld, in zoverre er al sprake is van een gewapend conflict, dermate laag is dat de kans om hiervan als burger slachtoffer te worden uiterst miniem is. Verzoeker brengt geen actuele landeninformatie aan waaruit zou blijken dat er thans wel een reëel risico zou bestaan op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Besluit

7.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van het EVRM en/of van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de beslissing zou zijn behept met een motiveringsgebrek. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

7.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend vijftwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN